

Arrest

nr. 103 909 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 13 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 november 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) van 8 november 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 juli 2012 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 7 september 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Verzoekster diende op 2 november 2012 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 8 november 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 26 november 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 02.11.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

(...) nationaliteit: Servië

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 — 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het ongedateerd standaard medisch getuigschrift toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Het gedateerd medisch attest toont geen uitspraak omtrent de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 2.11.2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden;”

1.5. Tevens trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 8 november 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan op 26 november 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van K.(...) D.(...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...) geboren te (...), nationaliteit (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

☐ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd*

☐ *Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:*

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 7/9/2012 en betekend op 8/10/2012.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“Eerste middel: schending van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29.07.1971

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Dat de aanvraag van verzoeker overeenkomstig artikel 9 ter wel degelijk ontvankelijk is. De identiteit van verzoeker blijkt voldoende duidelijk uit haar asielaanvraag en de identiteit werd overigens nooit betwist of in vraag gesteld door het CGVS.

Verder blijkt uit het bij gebrachte medische attest wel degelijk dat verzoekster ernstig ziek is en aan een depressie leidt. Tevens wordt er nog een recent attest dd 29.11.2012 bijgebracht dat dit bevestigd.

Uit deze stukken blijkt de identiteit en de ernst van de ziekte voldoende zodat tegenpartij ten onrechte de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard. Uit de bij gebrachte documenten op het ogenblik van de aanvraag blijkt dat de ziekte van verzoekster voldoende vaststaat zodat er hierover geen betwisting kan bestaan.

Dat verzoekster onder stuk drie een nieuw attest waaruit blijkt dat haar ziekte wel degelijk ernstig is.

Dat de verwerende partij dan ook ten onrechte zonder verder onderzoek gesteld heeft dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is aangezien het bij gebrachte document onvoldoende zou.

Verzoekster is ernstig ziek doch tegenpartij doet niet eens de moeite om de aanvraag van verzoekster te onderzoeken.

Tegenpartij diende de aanvraag wel degelijk te onderzoeken nu uit het attest duidelijk blijkt dat verzoekster depressief is. Bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst zullen deze klachten enkel toenemen en is er een gevaar voor haar leven indien deze aandoening niet correct behandeld wordt.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Tegenpartij hanteert een standaardformulering zonder het dossier van verzoekster in concreto te hebben onderzocht. Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht.

Ook het bevel om het grondgebied werd onvoldoende gemotiveerd en ook hier werd enkel een standaard formulering gehanteerd zonder de zaak van verzoekster in casu ten gronde en individueel onderzocht te hebben.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter, §3 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt onder andere het volgende:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

Artikel 9ter, §1, vierde lid, waarnaar wordt verwezen, luidt als volgt:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

2.4. De Raad stelt vast dat de medische getuigschriften die verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 november 2012 had gevoegd werden opgemaakt conform het model van de bijlage bij het koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 28 januari 2011, 7773).

2.5. Verzoekster kan echter geenszins worden bijgetreden waar zij stelt dat uit de bijgebrachte medische attesten zou blijken dat zij ernstig ziek is en aan een depressie zou lijden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat in het standaard medisch getuigschrift van 10 juli 2012 *“stress (oorlog Kosovo)”* aangeduid wordt als medische voorgeschiedenis en dat onder *‘Diagnose’*, waarbij een gedetailleerde beschrijving van de aandoening en de ernst ervan wordt verlangd, enkel het volgende wordt gesteld: *“Stressgevoelig sinds problemen in Kosovo zij is heel nerveus en bang om terug te keren naar Kosovo”*. Als mogelijk gevolg van een stopzetting van de behandeling wordt wederom *“stress”* vermeld. Ook in het medisch attest van 11 oktober 2012 wordt enkel *“stress”* vernoemd in de medische voorgeschiedenis. De *‘gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen’* omvat louter *“stress-symptomen ivm mogelijke afwijzing door uw dienst”* en *“recid hoofdpijn”*. Bij de gevolgen indien de behandeling wordt stopgezet, wordt in dit medisch attest enkel *“hoofdpijn”* vermeld. Op geen enkele manier kan uit deze medische attesten worden geconcludeerd dat verzoekster ernstig ziek zou zijn of dat zij aan een depressie zou lijden, zoals zij beweert, omdat de medische attesten een dergelijke conclusie niet toelaten. Bovendien mist de loutere bewering van verzoekster dat er een gevaar bestaat voor haar leven indien de aandoening niet correct wordt behandeld feitelijke grondslag omdat in de medische getuigschriften nergens sprake is van levensgevaar.

2.6. Het is bijgevolg geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van de beschikbare stukken tot het besluit komt dat *“het ongedateerd standaard medisch getuigschrift (...) geen enkele uitspraak (toont) omtrent de graad van ernst van de ziekte.”* Verzoekster toont verder niet aan dat zij het medisch getuigschrift dat zij thans aan haar verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlage 3) aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris heeft voorgelegd. Het nieuwe medische attest dateert immers van 29 november 2012, terwijl de bestreden beslissingen op 26 november 2012 ter kennis werden gebracht. De Raad kan hierop dus geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)). Ten overvloede dient trouwens te worden aangestipt dat ook dit attest geen enkele indicatie bevat over de graad van ernst van de ziekte waaraan verzoekster lijdt, zodat zij nog steeds niet aannemelijk maakt dat haar ziekte wel degelijk ernstig zou zijn, zoals zij nochtans beweert.

2.7. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies), dient te worden vastgesteld dat deze haar rechtsgrond verliest als gevolg van 's Raads arrest nr. 103 908 van 30 mei 2013. Door voormeld arrest werd immers de eerdere

beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 7 september 2012 vernietigd.

2.8. De Raad stelt vast dat het inreisverbod waarmee de thans voorliggende tweede bestreden beslissing gepaard gaat, gestoeld is op artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet (in de beslissing wordt verkeerdelijk artikel 74, eerste lid vermeld). Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“(…)

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(…)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar het *“bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 7/9/2012 en betekend op 8/10/2012”*, terwijl deze vroegere beslissing tot verwijdering waarop het inreisverbod is gestoeld, werd vernietigd (zie punt 2.7). De vernietigde handeling wordt ingevolge het vernietigingsarrest geacht nooit te hebben bestaan (RvS 4 juni 1997, nr. 66.549). Deze vernietiging is te beschouwen als een declaratief feit dat retroactief de onwettigheid aantoont, niet alleen van de vernietigde handeling, maar ook van de handelingen waarvoor de vernietigde handeling de noodzakelijke wettige grondslag vormt en waarvan de materiële rechtskracht is aangetast (RvS 18 mei 1993, nr. 43.010). Vermits de vroegere beslissing tot verwijdering uit het rechtsverkeer is verdwenen, mist de beslissing om een inreisverbod op te leggen elke grondslag.

2.9. De thans voorliggende tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) van 8 november 2012, betreft één beslissing, die weliswaar verschillende componenten bevat, maar zij is in rechte één en ondeelbaar, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet kan van worden afgesplitst (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). De tweede bestreden beslissing dient derhalve in haar geheel vernietigd te worden. Aangezien de door verzoekster aangevoerde middelen tegen de tweede bestreden beslissing niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze verder niet te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover het gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 november 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies), op 26 november 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN